Paul Csavdari

„Acesta este Fiul Meu cel iubit”

Glasul care nu a schimbat nimic

În Evanghelia după Marcu, scena botezului lui Isus este descrisă astfel:

- „Îndată ce a ieşit din apă, a văzut cerurile deschise şi Duhul coborându-Se peste El ca un porumbel. Şi un glas din ceruri a zis: «Tu eşti Fiul Meu cel iubit, în Tine Îmi găsesc toată plăcerea»” (Marcu 1:10-11).

Un cer care se crapă, un Duh care coboară vizibil, un glas care proclamă filiaţia divină – iată o scenă demnă de marile teofanii ale Vechiului Testament. Ar trebui să fie momentul în care orice îndoială se risipeşte, în care mulţimea cade în genunchi, în care istoria se bifurcă definitiv.

Deci e normal să ne întrebăm: ce s-a întâmplat imediat după Glas?

Răspunsul este tulburător de simplu: nimic.

Nici un verset nu relatează reacţia mulţimii. Nici un martor nu confirmă că a înţeles. Nimeni nu cade cu faţa la pământ. Nici măcar Ioan Botezătorul – cel care tocmai îl botezase pe Isus – nu spune un cuvânt despre Glas.

Acest silence este primul indiciu că ceva nu se potriveşte.

Glasul din cer: un model de confuzie, nu de claritate

Să ne uităm la toate ocaziile în care un glas din cer apare în Noul Testament. Modelul este constant:

1. La botez (sinoptici)– tăcere totală după proclamare.
2. La Schimbarea la faţă (Matei 17:5)– „Un glas din nor a zis: «Acesta este Fiul Meu cel iubit…»”. Reacţia ucenicilor? „Când au auzit ucenicii, au căzut cu faţa la pământ şi s-au înspăimântat” (v. 6). Isus trebuie să-i atingă şi să le spună: „Sculaţi-vă şi nu vă temeţi”.
3. La intrarea în Ierusalim (Ioan 12:28-29)– Isus se roagă: „Tată, proslăveşte Numele Tău!”. Răspunsul: „A venit un glas din cer: «L-am proslăvit şi-L voi mai proslăvi!»”. Reacţia mulţimii? „Mulţimea care era de faţă şi care auzise glasul zicea că a fost un tunet. Alţii ziceau: «Un înger a vorbit cu El»”.

Concluzia este brutal de clară: glasul din cer nu clarifică. El sperie, derutează, produce interpretări greşite. Nu este un instrument de comunicare publică eficientă. Este un semn pentru cel care îl primeşte direct (Isus), dar pentru martori externi rămâne ambiguu, înspăimântător sau de neînţeles.

Atunci de ce îl avem în centrul botezului?

Ioan Botezătorul nu a auzit niciun glas

Să ne întoarcem la singurul om care ar fi trebuit să confirme glasul: Ioan Botezătorul.

În Evanghelia după Ioan – singura care ne dă instrucţiunea divină primită de Ioan – citim: „Acela peste care vei vedea Duhul coborându-Se şi oprindu-Se peste El, Acela este Cel ce botează cu Duhul Sfânt. Şi eu am văzut şi am mărturisit că Acesta este Fiul lui Dumnezeu" (Ioan 1:33-34).

Observaţi ce lipseşte?

- Niciun glas.
- Nicio menţiune despre ceruri deschise.
- Nicio pasăre.

Ioan nu spune: „Am auzit un glas şi am înţeles". El spune: „Am văzut… şi am mărturisit".

Vederea este criteriul. Rămânerea Duhului este dovada. Mărturia este rezultatul.

Glasul? Absolut absent din relatarea celui care fusese desemnat martor oficial.

Cum a gândit Dumnezeu botezul: martor, semn, mărturie

Planul divin este de o simplitate brutală:

1. Un martor desemnat dinainte – Ioan, fiul preotului Zaharia, crescut în pustiu, chemat de Dumnezeu.
2. Un semn precis şi verificabil – Duhul coborând şi rămânând peste un om anume. Nu un fulger, nu un tunet, nu o pasăre care zboară şi dispare. Ci o prezenţă stabilă.
3. O mărturie publică obligatorie– „Eu am văzut şi mărturisesc că Acesta este Fiul lui Dumnezeu".

Acesta nu este un spectacol. Dumnezeu nu organizează o demonstraţie pentru mulţime. El numeşte un profet care trebuie să depună mărturie în faţa Israelului. Semnul este privat, doar Ioan îl vede. Mărturia este publică, Ioan o strigă în faţa tuturor.

Aceasta este poarta recunoaşterii lui Isus. Nu există altă cale.

De ce iudeii au respins mărturia lui Ioan

Fariseii şi cărturarii nu au respins botezul lui Ioan pentru că nu l-au înţeles. L-au înţeles perfect.

Isus îi confruntă direct: „Botezul lui Ioan de unde era? Din cer sau de la oameni?" (Matei 21:25).

Ei nu răspund. De ce? Pentru că dacă spun „din cer", trebuie să accepte concluzia: Isus este Mesia. Dacă spun „de la oameni", poporul îi va ucide cu pietre, căci toţi îl considerau pe Ioan prooroc.

Aşa că tac.

Respingerea nu este teologică. Este politică şi religios-instituţională. Ioan nu era din şcoala lor. Nu era controlabil. Mărturia lui era independentă de Templu, de sinagogă, de tradiţia fariseică.

Şi mai grav: mărturia lui era ireversibilă. Odată depusă, nu mai putea fi retractată. Ioan nu spunea „cred că" sau „mi se pare că". Spunea: „Am văzut. Acesta este."

Cum s-a schimbat teologia: de la martor la spectacol

Aici intervin editorii ulteriori ai tradiţiei sinoptice.

Într-o lume elenizată, unde biografiile divine cereau semne vizibile, voci cereşti, efecte dramatice, relatarea simplă a lui Ioan nu era suficientă.

Aşa apar:

- Cerurile care se deschid– motiv apocaliptic clasic.
- Duhul „ca un porumbel"– imagine accesibilă, dar care mută accentul de la rămânere la aspect.
- Glasul din cer– proclamare directă, care să elimine nevoia de martor uman.

Rezultatul? Centru deplasat.

Ioan nu mai este martorul esenţial. Devine un figurant lângă un spectacol cosmic.

Botezul nu mai este actul divin al recunoaşterii. Devine preludiul unei serii de minuni.

Publicul nu mai este chemat să asculte de martorul stabilit - Ioan.

Este invitat să aştepte semne şi glasuri.

Pavel şi botezul „nou": vorbire în limbi, extaz, spectacol

Acelaşi mecanism se repetă la Pavel.

În 1 Corinteni 12-14, el descrie un botez „în Duhul Sfânt" marcat de:

- vorbire în limbi,

- profeţii,
- vindecări,
- extaz colectiv.

Este exact un spectacol.

Dar apoi Pavel însuşi observă problema: „Dacă vorbesc în limbi şi nu este nimeni să tâlcuiască, ce folos?" (1 Cor 14:6). „Vreau ca toţi să vorbiţi în limbi, dar mai mult să proorociţi" (v. 5). „Să tacă în adunare cei ce vorbesc în limbi" (v. 28).

Pavel încearcă să controleze haosul pe care l-a creat. Dar răul este făcut.

Botezul lui Ioan – simplu, public, bazat pe mărturie – este înlocuit cu un botez mistic, privat, bazat pe experienţă emoţională.

Ioan spunea: „Am văzut Duhul rămânând". Creştinii spun: „Am simţit Duhul coborând peste mine".

Diferenţa este uriaşă. Una este obiectivă, verificabilă, publică. Cealaltă este subiectivă, incontrolabilă, divizibilă.

Mekorah: restaurarea ordinii iniţiale

Mekorah face un singur lucru: nu preia ambalajul ci lasă mecanismul original să funcţioneze.

Textul restaurat în Mekorah nu preia:

- glasul (nepromis, neconfirmat, confuz),
- porumbelul (descriptiv, nu criteriu),
- cerurile deschise (efect teatral).

Ci păstrează doar ce este autentic, profetic:

1. Martor desemnat– Ioan.
2. Semn precis– Duhul coboară şi rămâne.

Atât. Fără artificii. Fără fracturi. Fără inconsecvenţe.

Concluzia: poarta este încă deschisă

Botezul lui Isus nu a fost un show ceresc. A fost un act de drept divin: un martor, un semn, o mărturie.

Întrebarea lui Isus rămâne valabilă: „Botezul lui Ioan este din cer sau de la oameni?"

Dacă răspunsul este „din cer", atunci mărturia lui Ioan despre Isus obligă. Nu există cale de ocolire.

Dacă răspunsul este „de la oameni", atunci totul devine relativ – şi porumbelul, şi glasul, şi vorbirea în limbi, şi orice experienţă mistică.

Dar dacă răspunsul este „din cer", atunci Ioan este poarta.

Şi poarta este încă deschisă.